Ч. 113 Субота 21 мая (2 червня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старосвах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Події в Софії.

Дімісия кабінету Стамболова викликала величезну сензацию в цілій Европі, бо мимо волі пригадались ті часи, в котрих ізза Болгариї о волос що не прийшло до загального заколоту европейского. Зараз на першу вість о сій дімісиї пішли всілякі толки і здогади о еї причині; одні шукали їх в якихсь інтриґах двірских, другі десь трохи дальше, поза границями держави і брали тут в звязи недавні подорожі кн. Фердинанда за границю. Стали загально говорити, що кн. Фердинанд, взглядно єго родина, старає ся о то, щоби узискати від Росиї признане єго самостійним князем, хоч тому Стамболов і єго одномишленники суть рішучо противні. В дальших комбінациях говорено, що цар готов вже признати кн. Фердинанда князем болгарским, але не хоче мати ніякого діла зі Стамболовом і єго міністерством і длятого кабінет Стамболова мусів уступити.

О скілько сї здогади були оправдані, показує ся вже тепер. Насамперед показує ся, що особисті відносини межи кн. Фердинандом а Стамболовом не мають зовсім ніякого характеру ворожого; послідна конференция їх обох показала, що межи ними єсть особиста згода, що же до дальшої політики, то з бесїди Стамболова до людий, котрі зробили єму оногди овацию, виходить, що сам Стамболов уважає за причину свого уступленя ворогованє своїх противників. До віденьских ґазет доносять іменно з Софії, що Стамболов, промавляючи до своїх прихильників сказав, що він і всї єго товариші міністри подали ся до дімісиї, щоби удержати в силї права народу і повагу правительства. Він сам на случай, наколи-б дімісию єго принято, буде, як то робив від 20 літ, дальше працювати для добра вітчини, як кождий звичайний горожанин. Нарід не буде мати вірнїйшого від него брата, князь — вірнїйшого від него підданого. Стамболов єсть впрочім переконаний, що єго ворогам не удасть ся утворити кабінету — і що довіре народу не буде по їх стороні.

Послідні слова Стамболова вказують, здає ся, найліпше, де треба шукати причин нових змін в Болгариї. Слїдуюча вість, подана N. fr. Press-ою з Софії, пояснює може достаточно ті причини, а бодай они мають всї ознаки імовірности. До згаданої ґазети доносять з Софії так:

Перші ознаки кризи проявили ся більше, як рік тому назад, коли то Стамболов був змушений виступити против поодиноких своїх найвірнїйших приклонників. Найбільше яркий случай в сїм напрямі проявив ся в справі шефа адміністрациї у Филипополи. Князеви подано жалобу на того шефа і тогди треба було виступити против филипопольского начальника. Незадовго по тім стали ґазети, уважані за правительственні, особливо же орґан Стамболова „Свобода“ нападати дуже остро на міністра фінансів Начовича, котрий в раді міністрів разом з Грековом поборював подібні надужитя. Начович подав ся до дімісиї, а князь посередничив і Стамболов явив ся особисто у міністра скарбу, щоби дати єму всяку сатисфакцию. Начович відкинув всяке помирене заявляючи, що „неможливо довше бути разом в кабінетї з Стамболовом“ і жадав від Грекова, щоби разом з ним виступив з кабінету. Греков падумав ся, не послухав Начовича, задержав свою теку і ще тїснїйше получив ся з Стамболовом. Начович станув на чолї опозициї і встоював ся за еї поглядами зручно і відважно. Та опозиция сполучила незадовго різнородні фракциї політичні, котрі розходились в своїх поглядах політичних, але в однім случаю ішли разом, т. є. в ворогованю против Стамболова. В рядах опозициї найшли ся: консервативний Стоілов, радикали Тончев і Радославов, а з румелійского сторонництва др. Странский, котрий був одним із головних творців тої ворохобнї, що довела до проголошеня независимости Румелії. Та опозиция підносила против президента міністрів найтяжші жалоби; закидала єму, що не відрадив князеви звістної зміни конституциї; бо падіяв ся ослабити тим становище князя а своє власне скріпити; обжаловувала Стамболова, що він примушений ширити продайність в адміністрациї і підносила дуже голосні докори за средства, якими орґани правительства старають ся удержати істнуючу систему. Стамболов відповів на сї закиди заостренем закона прасового. Опозиция вислала депутацию до князя; в склад депутациї входили бувші міністри Радославов, Стоілов і Тончев. Депутация зажадала, щоби закон прасовий був лагіднїйший, щоби правительство зменшило свій вплив на публичні віча і вибори, а заразом заявила цілком рішучо свою льояльність для князя, котрого становище зовсїм не нарушене тою борбою против особи Стамболова. Князь повідомив Стамболова о тій авдиенциї, а від того часу Стамболов умів не допустити взаїмних зносин між князем а своїми противниками.

Незадовго опісля в часї неприсутности князя а підчас реґенциї Стамболова лучив ся дуже острий конфлїкт, з чисто особистих а не політичних причин. Стамболови закинено, що

---

2)

З КРАЮ ФАРАОНІВ.

Культурно-етноґрафічні образки з нинїшного і стародавного Єгипту.

(Після: Г. Бруґша, Ґ. Рольфса, Т. Наймана і др.)

I.

З Трієсту до Александриї. — Стара Александрия. Александрийска бібліотека. Стовп Помпея. — Рамле і Абукір. — Порт-Саід і канал суеский. — Ісмаіла і Суес. — Гора Синай.

(Дальше.)

Стара Александрия, подібно яко опісля й нова, перебувала неодні тяжкі часи. Діставши ся по смерти Александра Великого в руки Птоломеїв, дійшла она була до найбільшої своєї сьвітлости і слави. Тут збирали ся учені всего тодїшного сьвіта і в еї славній бібліотецї доповняли своє знанє та розносили відтак сьвітло науки по других краях. В Александриї збігали ся всї дороги торговельні і місто було дуже розбогатїло та розширило ся. Населенє міста складало ся головно із зайшлих людий, кольоністів, переважно Греків, а відтак Єгиптян і жидів. Сї послїдні жили тут окремо в одній части, відділеній муром від прочого міста. В часї свого найбільшого розцьвиту попала ся Александрия в руки Римлян в 30 р. перед рожд. Христ. Ще сто літ держало ся місто, але відтак стало чим раз більше упадати. За римского цїсаря Траяна збунтували ся тут були жиди, а Римляни вирізали тогди жидів і зруйнували майже ціле місто. Цїсар Гадриян відбудував єго знову, але оно стало вже менше, бо відпала від него та часть, де жили жиди. Опісля розпочала ся тут була борба християньства з поганьством, котре все ще ширило з відси, головно із сьвятинї Серапіса свою науку. За часів візантийских цїсарів занимала Александрия вже четверте місце межи великими містами. Прийшли відтак Араби під проводом каліфа Омара і в 641 р. взяли місто та привели єго до ще більшого упадку. Наконець заняли місто Турки в 1517 р. і оно стало так вже упадати, що в 1777 р. мало ледви 6000 мешканців. Аж коли Александрию в 1798 р. заняли Французи, стала она знову підносити ся.

Нинїшна Александрия єсть містом дуже красним, великим і торговельним; збудована по найбільшій части на лад европейский, має два великі порти, один старий від заходу, а другий новий від всходу; на полудни попід місто від старого порту іде сплавний канал Магмудиє аж до ріки Нілю. Місто має нинї звиш півтретя сотки тисячів мешканців, з котрих більше як 50 тисячів суть заграничними підданими. Людність міста єсть так різнородна, як лиш можна собі подумати; побіч місцевих жителїв Арабів, Турків і Єгиптян, знайдете тут Нїмців, Французів, Італіянців, Жидів, ну та Анґлїйців, без котрих не може чей обійти ся, позаяк они суть панами в краю. Всїх европейских мешканців без різницї їх походженя називають тут одним іменем „Франки“. Цїла Александрия розпадає ся на дві части: місто магометаньске і місто Франків.

Магометаньске місто лежить тепер в більшій части на півострові, котрий утворив ся з давного острова Родос в той спосіб, що в тім місци, де в старій Александриї була лиш гребля, що сполучала остров з сушею, вода нанесла землї і утворила так півостров широкий може на якийсь кільометер. Місто се має около 120.000 мешканців. Доми тут суть по найбільшій части малі, низькі, збудовані на лад магометаньский, з закратованими вікнами, звернене не до улиці, але до подвіря. Лиш палати богатих Турків суть вже красше збудовані, трохи нїби на лад европейский. В сїй части міста єсть около 100 може й кілька важних будинків публичних. Так на самім західнім кінчику півострова єсть лїхтарня морска 55 метрів висока, а трохи дальше від неї на всхід єсть красна палата Рас-ет-Тін збудована Мегмедом-Алім, що з турецкого ґубернатора зробив ся був віцекоролем (кадівом) Єгипту. Коло сеї палати єсть будинок намістництва, а над берегом порту тягне ся величезний арсенал, за котрим стоять дальше: уряд маринарский, комора ми-

він своїм поведенем нарушив честь жени міністра війни Савова. Савов був доси сторонником Стамболова; він війшов до міністерства на предложене Стамболова. Савов дуже остро накинув ся на Стамболова на раді міністерскій, а коли міністер Славков станув по стороні Стамболова, Савов визвав на поєдинок і Стамболова і Славкова. До поєдинку не прийшло, але ціла подія викликала невдоволене армії против Стамболова. Знатнійші офіцири станули по стороні міністра війни і цілком отверто виступали против Стамболова. Загальна думка, маючи перед очима деякі особисті прикмети Стамболова а призабувши на єго заслуги для загального добра держави, уважала єго становище так захитаним, що треба було в прасї на серію заперечувати вісти про уступлене президента міністрів. Князь, вернувши, порішив на сторону Стамболова. Савов пійшов на пенсию яко міністер, а навіть звільнено єго часово, хоч він того не бажав, зі звязи армії — але помимо того Стамболов вже не міг переперти свого кандидата на становище міністра війни. Він подав кандидатом команданта Софії, а князь іменував полковника Петрова, свого найвірнійшого сторонника. А що Петров уходив за прихильника принципів консервативних, то опозиция ликувала і вже заздалегідь уважала Петрова за президента міністрів в часї переходовім. Але Петров і Стамболов порозуміли ся: прирекли собі не мішатись взаїмно в свої ресорти а всї особисті непорозуміня залишити. Від тепер придбав Стамболов для болгарскої ідеї нові успіхи. Не лиш в кругах болгарских але й в заграничній дипльоматиї думано, що верне до своєї давної власти. Помимо того вибухла тепер криза і всї цікаві, чи Стамболов стане на чолї опозиції, чи на якийсь час виїде з Болгариї за границю.

До сеї характеристики ситуациї додає кореспондент N. fr. Press-и: Хоч і як не легко відповісти на такі питаня, то все-таки здаєсь бути певною річию, що як би й не закінчилась криза, то політичні основи Болгариї не будуть захитані і теперішний конституцийний стан краю не змінить ся.

Перегляд полїтичний.

В палатї послів залагоджено вчера закон о реформі прасовій після проєкту референта Рутовского. Внесене в справі знесеня стемпля дневникарского відкинено в поіменнім голосованю 140 голосами против 70. Опісля розпочалась дебата над зелїзницями льокальними.

Угорска криза кабінетова доси ще не залагоджена, а міністер Векерле перебуває все ще у Відни, а вчера конферував з ґр. Кальноким. Здає ся, що Векерле подасть ся до димісиї, але Є. Вел. Цїсар єї не прийме, що скріпить знову становище Векерлього супротив палати панів.

Майже в цілій Болгариї настав великий неспокій. В Софії повторились вчера знов великі демонстрациї, так що аж войско мусїло виступити і робити порядок. Декотрі публичні доми стереже войско. Підчас розрухів убито якогось студента а відтак арештовано богато осіб. Подібні розрухи проявились в Татарбазарджику, де убито якогось сторонника Стамболова і у Варнї, де арештовано богато людий.

Новинки.

Львів дня 1 червня.

— Конкурси. Окружна Рада шкільна в Збаражи розписує конкурс на кількананцять посад учительских з речинцем до кінця червня. — Палата нотарияльна в Перемишли розписує конкурс на посаду нотаря в Мединичах, повіта дрогобицкого. Подапя треба вносити до 30 червня. — Виділ пов. в Богородчанах розписує конкурс на посаду інжинера дорогового з річною платнею 800 зр. і 240 зр. додатку на подорожі. Поданя треба вносити до кінця червня с. р.

— Віденьска „Громада“ В недїлю дня 20 мая с. р. відбули зя в льокали товариства „Грода“ у Відни надзвичайні загальні збори, на котрих на місце уступивших членів виділу вибрано на голову о. Волод. Садовского, на виділових: дра Гнатовского, тт. П. Кинасевича, К. Гукевича і П. Зеленка. Секретарем став т. П. Кинасевич, бібліотекарем т. К. Гукевич, уряд касиера позістав в руках т. Ю. Шумского.

— В память 33-их роковин смерти Тараса Шевченка устроює віденьска „Громада“ концерт дня 2 червня в великій сали Oesterr. Ingenieur und Architekten-Verein, I Eschenbachgasse 9. Про значіне Шевченка в сьвіті славяньскім буде на концерті говорити п. Вахнянин. Програма концерту незвичайно богата і добірна.

— До школи кадетів для оборони краєвої у Відни може бути принятих з початком 1894 5 року шкільного 120 аспірантів на I рік, 20 на II рік і виімково кількох на III рік. Про близші подробиці можна дізнати ся в IV-ім Б. департаменті львівского маґістрату.

— Запис селянина. В селї Самолусківцях, повіта і деканата гусятиньского записав господар Стефан Кормило свою цїлу реальність, складаючу ся з хати, стайнї і 16 морґів доброго подільского поля на рускі Служебниці. На урядженє відповідного помешканя, щоби Сестри могли спровадити ся, потрібні значнїйші наклади; були бо й кошти контракту (такса перепису виносить 195 зр.) і потрібно урядженя хати та каплиці богослужебної, а ще тяжить на ґрунтї сплата 300 зр. для сестри Стефана Кормила. Проте о. Ник. Теодорович, парох Трибуховець, відзиває ся до сердець руского сьвященства, рускої інтеліґенциї, приклонпої церкві і народови, до сердець самого руского народа, особливо до сьвященьства деканата гусятиньского і сусїдних, щоби ласкаві були і самі від себе і від вірних збирати лепти на цїль повисшу та присилати їх на руки о. декана Григ. Олесницкого, пароха Говилова, почта Хоростків.

— В Серафинцях, городеньского повіта, відбули ся дня 5 мая збори „Народної Спілки“. На збори зійшло ся около 150 людий. Зборам проводив посол др. Окуневский; в своїх промовах показував він людям, як то добре жиє ся у вільних просьвічених краях, а як знову тяжко жити там, де нарід темний і невільний. Говорили ще инші члени, от як Николай Шльомкевич та Юрий Бачиньский, що предкладали людям, які то пожитки приносять „Народна Спілка“, — також Михайло Яківчик, що заохочував членів до заложеня зсипу збіжа та крамниці. Ч. Янко Курганевич додав охоти людям, щоби твсрезили ся та не марнували гірко зароблепого гроша на пятиики, але щоби собі справляли річи, котрі їм пожиток приносять. П. Л. Бачиньский заохочував присутних, щоби вписували ся у члени і вписало ся нових 17 членів, так що „Народна Спілка“ числить тепер 75 членів. На будову хати для „Спілки“ зложили гості 6 зр. По зборах пішли усї на перекуску, де при веселих розмовах як інтеліґенциї так і селян, та при сьвіах і музиці дуже весело всї забавляли ся. Збори відбули ся дуже красно; видко, що нарід уже пізнав, що час уже двигати ся з темноти та горнути ся до просьвіти.

— Спір о ґрунт. В громадї Кобильници волоскій коло Краківця, яворівского повіта, економ тамошного властителя села, п. Капишевского, Древенкевич, виїхав на порученє свого пана около півночи з двірскими паробками і плугами на поле, що єсть предметом спору між громадою і двором, щоби при сьвітлї місяця се поле заорати і засїяти лупином. Коли стали сїяти, прибігло около 20 селян. На питанє одного з них, що Древенкевич робить на тім поли, відповів сей,

---

това і великі маґазини. Ся часть міста єсть в кількох місцях від сторони моря укріплена фортами і високими мурами.

Европейска часть міста розпочинає ся від площі Меґмеда-Алього і тягне ся аж попід мури міста на всходї і на полудни. Ся часть єсть найкрасша і збудована вже зовсім на лад европейский. Улиці суть тут брукованї, доми держані в стилю полуднево европейскім, а декотрі з них виглядають, як справдішні палати. В сій части міста суть також християньскі церкви, а іменно 4 церкви католицкі, між котрими одна греко-католицка; три церкви протестанцкі, 3 грецкі, одна коптийска і одна маронїтска. Жиди мають тут три божниції. Дальше суть тут найважнїйші будинки урядові, школи, між котрими аж 6 шкіл для дівчат, італїяньский театр і 5 шпиталїв. З публичних площей найцікавійша єсть площа Меґмеда-Алього, на котрій стоїть статуя представляюча Меґмеда на кони, а коло неї суть дві красні фонтани. Місто має також богато красних огородів, а між ними славний парк, званий Антонїядіс. Парк сей тягне ся на полудни від міста аж понад канал Маґмудиє і виглядає як великий ліс, повен пальм, оливних дерев, кедрини і тамариндів, та поперерізуваний множеством доріжок і засїяний грядками цьвітів. На кінци сего парку знаходить ся печера, в котрій укривав ся св. Атаназий пять літ перед переслїдуючими єго Ариянами.

Поза мурами міста, котрі по бомбардациї Александриї в 1882 р. через англійску фльоту під проводом адмірала Сеймура стратили вже своє значінє, знаходять ся арабскі оселї: простї хати і драптиві шатра. Тут коло сих хат, межи купами румовища знаходить ся славний стовп Помпея, поставлений тут мабуть ще за часів Птоломеїв; Араби називають єго: „Амуд-ес-Саварі“, що значить: „стовп стовпів“. Єсть то моноліт (одноцїлий камінь) з темно-червоного ґраніту грецкої роботи, високий на 20 метрів і 40 центіметрів, а в споді широкий майже на три метри (2·7 метр.) Він спочиває на підставі, зробленій з перевереного обеліска з ґієроґліфічним іменем „Псамметіх“ і разом з сею підставою єсть високий на 31 метрів і 80 центіметрів. Стовп сей був упав, а за часів римского цїсаря Діоклєцияна казав єго піднести якийсь александрийский намістник Публій чи Поздоний, (після инших знов Помпей) і поставити на згаданім обеліску, котрий вузшим кінцем закопано в землю. Араби лупають сю підставу стовпа і роздають кусники каменя тим, що приходять оглядати стовп Помпея; они видовбали вже єго аж до середини.

В давних часах була Александрия, головно по упадку Греції, головним осїдком найбільшої під ту пору учености. Такі науки як: медицина, ґеоґрафія, фізика, математика і науки природні дійшли тут були до найвисшої своєї висоти а александрийскі учені лишили по собі славу аж до нині. Так само процвитала тут і штука, котра зазначила ся особливо закладанем правильних улиць, ставленем будинків з цеґли і викладанем їх стїн марморовими плитами, дальше металевою орнаментикою і малярством. Тут процвитав окремий рід малярства, котре займало ся мальованем портретів для мумій, о котрих буде пізнійше бесїда, а котрі знайдено в найновійших часах в гробах в окрузї Ель-Фаюм, понизше Каіра. Теперішна Александрия єсть лиш великим містом торговельним, котрого сила спочиває головно у вивозї всїляких сирих продуктів, найбільше збіжа, з Єгипту до Европи. Однакож вся велика гуртова торговля спочиває тут виключно лиш в руках Европейців; дрібною торговлею займають ся головно Греки а попри них і місцеві жителї. Яко кріпость стратила Александрия від 1882 р. своє значінє і богато давних фортів доокола неї нинї покасовано.

З Александриї розходять ся три зелїзниці: одна їде безпосередно до Каіра вузкою шийкою помежи багнистими озерами Маріют під Александриєю і озером абукірским, друга через Розетту (Рашід) також до Каіра, а третя до Рамле і Абукіра. — Рамле (по арабски значить „пісок“) лежить на всхід від Александриї на милю від неї в здоровій околици, що відзначає ся сухим, пустинним воздухом. В старовину звала ся та місцевість Нікополїс або Парембоде. Тут видко ще до нинї слїди давного римского табору і якоїсь римскої сьвятинї. Тепер проживає тут часто лїтом єгипетский віцекороль, а александрийскі богачі мають тут свої лїтні двори. Так само недалеко від Александриї, бо лиш несповна півтретя милї від неї, лежить село Абукір, зване в старовину Канопос. Тут живе нинї не більше як 200 Арабів, але розвалена кріпость вказує, що місцевість ся грала колись важну ролю. Абукір стало славне двома битвами. Дня 1 серпня 1798 р. побив тут анґлїйский адмірал Нельзон француску фльоту під командою віцеадмірала

що наміряє засіяти его лупином. Селяни кинули ся тоді на Древенкевича і стали его бити, а коли нападений одержав два удари тупим знарядом в голову і заголомшений упав, відійшли. Однако по коротких нарадах вернули назад і били его дальше. Виновники арештовані і відставлені до суду в Краківци. Нещасний Древенкевич від ран уже помер. Слідство веде ад'юнкт п. Лукасевич.

— Цигани з'їли дитину. Близько Ст. Етієн у Франциї лучила ся нечувана пригода. Що канібали африканьскі їдять людий, то ми знаємо, але щоби цигани мали апетит на людске мясо, того ми не чули. В одім селї в тих сторонах щез семилїтний хлопчина і ніяк не можна було его віднайти. По кількох днях найдено лише одежу хлопця, що сушила ся в таборі циганьскім недалеко села. Стали слїдити, звідки там одежа взяла ся. Дїти циганьскі хвалили ся, що кілька днів їли дуже смачне мясо, і чули від старших, що то з зарізаного хлопця. Дальше слїдство справдї викрило, що цигани забили хлопця і з'їли.

— Стражники скарбові паліями. Черновецка Gaz. Pol. доносить, що два стражники скарбові у Францталю, пов. серетского на Буковинї підпалили хату селяньску, лиш не знати чи умисно, чи з неосторожности. Коли хату обняв огонь, они повтїкали, але жандармерия переловила їх і відставила до суду.

— Також на виставу. В послїдних часах з'їхало ся до Львова множество волоцюг всїлякого рода, думаючи, що попри місцевих „операторів" знайде ся і для них підчас вистави добрий заробок. Поліция однакож зважаючи, що помешкання підчас вистави будуть досить дорогі, закватерувала вже кільканадцять з них в „Івановій хатї".

— Смерть чудотворного рабіна. В Гусятинї помер чудотворний рабін Мотьо Фрідман, переживши 60 лїт. Чудес він вправдї не творив, хоч его одновірцї в то вірили, але був то чоловік дуже добродїйний, котрий помагав не лиш своїм одновірцям жидам, але також християнам, котрі удавали ся до него о раду і поміч. Християнам, а заходили до него не лиш селяни, але й люди з інтелїгенциї — давав він звичайно срібного риньского, на „щасте". В палатї чудотворця був завсїгди стіл накритий для бідних і богатих. Послїдна недуга его, котра тревала три місяцї, коштувала, кажуть, около 80.000 зр.

— Померли: Юлія з Бірецких Левицка, жена сьвященика в Середнім коло Ліська.

Господарство промисл і торговля

Стан засївів. Дощі, що упали тут і там в першій половинї мая, особливо між 13. а 14. поправили значно загальний стан засївів. Очевидно, що се, що вийшло з зими слабе, не відзискало вже сил в цїлости і як перед дощами, так і по них, вихлядає нужденно і так сказати-б слабовито. Особливо дотикає се части Поділя між Плуговом а Тернополем, де острі морози січневі при недостачі снїгової покриви поморозили озимини, через що они зрідли, особливо-ж пізно сїяні жита. О яринах і окопових не богато ще дасть ся сказати, бо довша посуха здержувала цїлковито їх розвій; з деяких околиць підльвівских доносять о появленю медведюхів, що у вівсї і ячмени роблять величезні шкоди. Натомість хвалять загально бураки пашні і цукрові, котрих сего року, особливо на Покутю, посїяно значно більше. Конюшини перезимовали не конче добре, в многих околицях зрідли і не обіцюють обильного плоду; сїножати по послїдних дощах значно поправили ся.

Переходячи до подробиць представляють ся засїви в той спосіб: В полуднево-всхіднім кутї Поділя представляє ся ріпак (впрочім не всюди сїяний) лише мірно, чим близше Чорткова тим лїпший. Пшеницї, як доси, уважають ся всюди за добрі, але жита всюди лихі, на селяньских грунтах майже без виїмки переорані, а земля приладжена під гречку. Ячмена і вівси місцями дуже добрі, пересїчно добрі, стручкові ростини цїлком добрі, кукурузи зачинають сходити. Конюшини, мішанки і сїножати представляють ся добре. Хміль в Заліщицкім і Борщівскім добрий, тютюн зачинають висаджувати. Сади відцвили досить добре, з кісткових сливки, з зернистих грушки не обіцюють овочів. Північно-всхідна часть Поділя представляє ся після послїдних донесень взагалї гірше від полудневої, бо посуха і зимні ночі здержують всяку веґетацию. Озимі збіжа ріднуть, а ярі держать ся при земли, на стручкових же прокидає ся місцями мушка.

В Золочівщинї, Брідщинї і Камінеччинї держать ся розмірно добре, так само як і вчасні озимини; пізно сїяні, особливо жита, всюди лихі. Ярі і стручкові посходили добре, але потрібували дощу, котрого імовірно в другій половинї мая мали досить. Про окопові ростини доносять, що їх садженє лише що покінчено; що-до хмелю, то о скілько можна его доси оцїнити, має бути добрий. Конюшина і сїножати лише середні. Дерева овочеві відцвитають, з кісткових цвили дуже лихо сливки, з зернистих яблока.

Белзщина найменше жалує ся на недостачу опадів, отже й донесеня про стан засївів добрі. З виїмкою ріпаку і гороху, котрі мушка псує, все инше подає оправдану надію на добрий рік. — Бережанщина, Перемишлянщина і Рогатинщина має досить добрі ріпаки, добрі пшеницї, а не конче добрі, як взагалї всюди, жита. Огородовина, ростини стручкові і окопові посходили гарно, але задля посухи держать ся при земли. Конюшини, мішанки і трави на лугах в Бережанщинї і Рогатинщинї мають бути добі, в Перемишлянщинї середні; хміль всюди добрий. Дерева овочеві почали цвисти аж під конець першої половини мая.

У всхідній части Покутя розвиває ся добре ріпак, також пшениця о много лїпша від жита, котре в многих місцях переорано. Ярі збіжа і ростини стручкові посходили хорошо, але всхідні вітри, посуха, а місцями навіть ранні приморозки здержали дальший розвиток. Стан конюшини і лугів в переважній части середний, місцями лише вдоволяючий. Кукуруза лише що посходила, о тютюні не можна ще нїчого сказати. Сади відцвили вправдї дуже добре, але хрущі об'їли цьвіт, а тепер добирають ся до листя. — Середне і західне Покуте виказує ті самі добрі і злі сторони що-до загального стану засївів — різниця лише в тім, що доси нема жалоб на шкоди від хрущів, натомість жалують ся на мушку, котра нищить капустяні розсадники.— З Підгіря, де ще в многих місцях 6 мая упав снїг, — хвалять загалом теперішний стан засївів, що подає надії на добрі жнива. — Жалю на мотилицю у худоби нема, отже імовірно з хвилею, коли худоба вийшла на зелену пашу, пригасла зараза.

Телеґрами.

Відень 1 червня. Єї Вел. Цїсарева повернула вчера з Ліхтенеґ. На двірци дожидав Єї Є. Вел. Цїсар а відтак поїхали Іх Вел. Обоє до замку в Ляінц.

Будапешт 1 червня. В наслїдок не порішеної ситуациї полїтичної усунула палата послів з порядку дневного проект закона о стяганю банкнотів.

Софія 1 червня. Новий кабінет вже утворений. Президию обняв Стоілов, а тимчасово і справи внутрішні; Начович обняв справи заграничні і роботи публичні, Ґешов фінанси, Радославов судівництво і просьвіту, Петров війну, а Тончев торговлю і рільництво.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7 46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

Брієса, так дуже, що лиш шеста часть французких кораблїв уратувала ся, а прочі затонули в мори. Англїйцї не стратили анї одного корабля і відтяли були Наполеона Бонапартого в Єгиптї зовсїм від Франциї. В рік пізнїйше, дня 25 червня 1799 р., побив тут знову Наполеон прибігши з Александриї з 5.000 піхоти і 1.000 кінноти три рази так сильне турецке войско під проводом Мустафа-наші. Дня 2 серпня того-ж року дісталась в руки Французів і Абукірска кріпость.

Трієстиньский пароход, котрим я приїхав до Александриї, доплívав вже мабуть до Калькути, коли я рішив ся покидати Александрию. Я постановив не їхати звідси просто до Каіра, але переїхатись насамперед каналом Суеским, а відтак аж перебрати ся зелїзницею з Суеса до столицї Єгипту і так оглянути найважнїйші місцевости долїшного Єгипту. Нагода до такої їзди лучила ся зараз, коли з Александриї відпливав анґлїйский корабель „Мальта" до Індиї.

Я заїхав щасливо до „пристани щастя", бо таке есть значінє назви міста Порт-Саїд, положеного саме в тім місци, де розпочинаєсь канал суескиї від Середземного моря. Трудно описати то враженє, яке опановує чоловіка, коли він під'їздже до сего міста. То множество всїляких величезних кораблїв, той рух, який тут панує, та збиранина людий з цїлого сьвіта аж завертають чоловікови голову і він майже не знає, що з ним дїє ся. Мимо волї приходить на вид того всего на гадку та ґеніяльність того, що перший придумав перекопати тут межи Азиєю а Африкою канал і пустити ним величезну струю европейского житя до Азиї і всхідної Африки. То житє викликало тут нове житє навіть між тими, що до недавна ще подобали може більше на ходячі мумії єгипетскі. Само побереже єгипетске зовсїм тут не притягає ід собі. Цїлими годинами пливе ся попри плоскі, піском засїяні береги, на котрих, як широко і далеко нема нїгде анї деревини, анї хоч би якого маленького, зеленого корчика, лиш видко, як сьвітить ся та зеленїєсь море, коли під'їзджає ся до Порт-Саїд. Але й тому нема часу вже приглядати ся, бо корабель ще й не заплив зовсїм до порту, ще не пристанув, як вже на малих лодках під'їхали під него єгипетскі крамарі і мов які розбишаки лїзуть один наперід другого на корабель з своїми товарами та розкладають їх на корабли і всїлякими мовами запрошують подорожних до купна. Маєте, чого душа забагне: коралї з Мальти, ланцушки з рожевого дерева, цьвіти з Єрусалиму, єгипетскі вироби з мушлїв, фотоґрафії, перли, сирийский виноград і т. д. Статочно і поважно виглядаючі люди, в турбанах на голові, втикають вам свої білети і по анґлїйски, француски або по італїяньски підоймають ся стати вам за проводирів і товмачів. Нехайже вас скортить взяти карточку від такого чоловіка, то вже й не позбудете ся „товмача"; він вже буде слїд в слїд ходити за вами, чи вам того потреба, чи нї, аж вкінци витягне руку по „бакшіш".

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.